

Grafit blogja tizenhetedik rész

Kedves Olvasóim!

Íme itt vagyok megint tele mesélnivalóval számotokra. Arra gondoltam, hogy mai történetem arról fog szólni, hogy összeszedem azoknak a kérdéseknek egy részét, amiket az évek alatt gazdimhoz szegeztek az emberek, ezekre fogok ma válaszolni.

Hányszor, de hányszor halljuk mi vakvezetőkutyák azt a kérdést, hogy „A kutya mindent tud?” Erre azt mondanám, hogy ami a mi feladatunk, amire ki lettünk képezve, azt maximálisan tudjuk, azonban bármennyire is okosak vagyunk, de „szuperhős” képességeink nincsenek, tehát a gazdijainkat biztonsággal elvezetjük ahová szeretnének menni, de pl helyettük mi nem tudjuk kitalálni, hogy hová szeretnének eljutni. Tudjátok a látássérült emberek azért kérik segítségünket mert tanulnak, vagy dolgoznak, vagy mindkettő, de ezek mellett még intézik ugyanazokat a feladataikat, amiket ti is csináltok, s mi megyünk velük. Nem vagyunk GPS-ek: Ezt ne úgy képzeljétek el, hogy itthona gazdi belénk programoz egy címet, s mi megrázva magunkat már indulunk is, s addig meg sem állunk, míg a helyszínre nem visszük őket. Ahogy már korábbi leveleimből olvashattátok, mi abban segítjük őket, hogy ne menjenek neki semminek, ne bukjanak fel semmiben sem, de azt, hogy hová óhajtanak menni a fodrászhoz, vagy a henteshez, azt nekik kell tudniuk, sőt az odavezető úttal is nekik kell képben lenniük. Ha ismeretlen helyre kell menniük, ahol még nem voltak, vagy csak ritkán, s nem jegyezték meg az odavezető utat, akkor venniük kell a fáradságot arra, hogy megkérdezzenek valakit, hogy hogyan tudnak oda eljutni, aztán ennek megfelelően kell irányítaniuk bennünket, mi meg abban segítünk, hogy jelezzük a zebrát, lépcsőt, stb tehát az akadályokat. Nem, nem tudjuk leolvasni a járművek számait. Nagyon sokszor hiszik azt, hogy annyira okosak vagyunk, hogy a gazdi számára megfelelő tömegközlekedési eszközt is ki tudjuk választani. Hmmm... Mi nem tanultunk olvasni, az kimaradt a képzési programunkból, helyette nekünk azt oktatták, hogy miután megkérdezte, hogy ez-e a számunkra megfelelő jármű, akkor mi megmutatjuk az ajtót, sőt ülőhelyet is segítünk találni. Sokszor hallottam a felkiáltást: „Nézd már a kutya hogy tudja,hogy hol kell leszállni!” Nos ez félig igaz. Kitűnő időérzékünk van, de megint itt a kérdés, hogy hová akar a gazdi menni? Lehet, hogy cipőt akar vásárolni, s akkor bizony egy megállóval hamarabb kell leszállnunk, vagy meglátogatja a barátait, akkor meg tovább kell utaznunk, ahogyan már fentebb írtam is, ezt mi nem tudhatjuk, tehát amikor a gazdi feláll, akkor tudjuk, hogy ok, most kell ajtóhoz vezetnünk őt. Boltban nagyon sokszor hallottam azt is: „Nézd a kutyus segít a néninek vásárolni.” Hmmm... Segítenék én nagyon szívesen, de annyifajta terméket ki tudna megjegyezni, hogy most éppen karajt akar venni, vagy tejfölt, de 20 százalékosat ám, s lehetőleg az akciósat! Napestig sorolhatnám, s arról már nem beszélve, hogy ismeritek amondást ugye, hogy mindent a szemnek, de semmit a kutyaszájnak, s orrnak, tehát mi megtanultuk, hogy semmihez hozzá nem nyúlhatunk a boltokban. Megvennétek egy olyan kiflit, amit mi már ellenőriztünk, hogy kellőképpen friss-e? Amilyen finnyások vagytok, gondolom, hogy nem. Sokszor kérdeztétek, hogy „Otthon is segítjük a gazdijainkat?” – Nem, itthon nem kell őt vezetgetni, pontosan tudja, hogy mi hol van, ha meg nem tolta be a széket vagy a fiókot a helyére, s nekimegy, hát vessen magára! Úgy kell neki, miért annyira trehány, értem pl én a saját gazdámra. Arra a kérdésre, hogy vakvezetőkutyaként segítünk-e kivenni a hűtőből az ételt megint csak nem a válaszom, pontosan kell emlékeznie arra, hogy hová tette, s itt most ugye nem arról van szó, hogy mozgásában is akadályozva van csupán vak, hát oldja meg szépen magának. Elég nekünk a vezetés, amúgy nagyon fárasztó feladat ám számunkra, otthon már boldoguljanak szépen gazdáink önállóan. E tekintetben nem szorulnak ránk.

Nagyon jóleső érzés az számomra, hogy ilyen sokra tartotok bennünket, ennyi mindent kinézték belőlünk, de azért nekünk is vannak korlátaink, no meg ha mindent mi csinálnánk gazdijaink helyett akkor teljesen elkényelmesednének, ők is vegyék ki a részüket a minden napok kihívásaiból.

Fogok majd még ezekről beszélni nektek, de most eddig tartott beszámolóm.

Legyen szép hetetek!

Tisztelettel:

Majaligeti Grafit